

Jo Nesbø

Soare în miez de noapte

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Domnica Drumea

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamară

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Carusel Multimedia

Corectură:

Oana Apostolescu

Anca Baciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NESBØ, JO

Soare în miez de noapte / Jo Nesbø ; trad. de Bogdan Perdivără. -

București : Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0521-2

I. Perdivără, Bogdan (trad.)

821.113.5

Titlul original: Mere Blod

Autor: Jo Nesbø

Copyright © Jo Nesbø 2015

Published by agreement with Salomonsson Agency

All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2019

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0521-2

Capitolul 1

Oare cum să începem povestea? Aș vrea să spun că o să începem cu începutul. Dar nu știu unde e începutul. La fel ca restul lumii, nu înțeleg cu adevărat care e succesiunea *reală*, în viață, a cauzei și efectului.

Oare povestea începe din momentul în care mi-am dat seama că eram doar al patrulea în clasamentul celor mai buni fotbalisti din școală? Când Basse, bunicul meu, mi-a arătat schițele — propriile lui desene — cu La Sagrada Família? Când am tras prima oară dintr-o țigără și-am ascultat pentru prima dată o piesă a trupei Grateful Dead? Când am citit Kant la universitate și mi s-a părut că-l înțeleg? Când am vândut primul cocoloș de hașiș? Sau totul a început când m-am sărutat cu Bobby — care-i, de fapt, fată — ori prima oară când am văzut-o pe făptura mititică și cu pielea încrețită care avea să capete numele de Anna, tipând către mine? Poate că povestea a început când mă aflam în camera aia împuștată din dos a Pescarului, cu el spunându-mi ce voia să fac. Nu știu. Născocim tot soiul de explicații logice în legătură cu ceea ce ni se întâmplă pentru ca viața să pară că are un scop.

Aşa că, la fel de bine aş putea să încep de aici, din inima confuziei, într-un moment și într-un loc în care soarta părea să ia o mică pauză, să-și țină răsuflarea. Când, preț de numai o clipă, mi s-a părut că nu doar mă aflam pe drum, ci și că ajunsesem deja.

M-am dat jos din autobuz în miez de noapte. Am mijit ochii când m-a izbit lumina soarelui. Se lăbărta peste insulă și mare, înspre nord. Roșu și nepăsător. La fel ca mine. În spatele lui se întindea și mai multă mare. Apoi, și mai departe, Polul Nord. Poate că există pe-acolo vreun loc în care n-aveau să mă găsească.

M-am uitat în jur. Înspre celelalte trei puncte cardinale se zăreau crestele unor munți scunzi, ale căror pante coborau către mine. Tufe roșii și verzi de iarbă neagră, pieatraie, niște pâlcuri de mesteceni piperniciți. Către est, pământul aluneca înspre mare, pietros și aplatizat ca o clătită, iar către sud-vest arăta că și cum ar fi fost tăiat cu un cuțit în punctul de unde începeau apele. Cam la vreo sută de metri deasupra mării neclintite, peisajul începea să fie dominat de un platou ce se întindea în interiorul uscatului. Platoul Finnmark. Capăt de drum, cum obișnuia să spună bunicul.

Drumul de pietriș îndesat pe care mă aflam ducea către un pâlc de clădiri scunde. Doar turla bisericii ieșea în evidență. În autobuz, mă trezisem exact la trecerea pe lângă un indicator cu numele „Kåsund“ pe el, în apropiere de plajă, lângă un ponton de lemn. Îmi zisesem „de ce nu?“ și trăsesem de coarda de deasupra geamului ca să aprind semnalul de oprire aflat mai sus de capul șoferului.

Am îmbrăcat haina de la costum, am înșăfăcat servietă de piele și am pornit-o la drum. Pistolul din buzunarul

hainei mi se bătea de șold. Îl simteam exact pe os — mereu fusesem cam sfrijit. M-am oprit și mi-am tras borseta în jos, pe sub cămașă, aşa încât bancnotele dinăuntru să atenuzeze izbiturile.

Pe cer nu era nici pic de nor, iar aerul era atât de limpede, încât reușeam să văd până departe. Cât vezi cu ochii, cum se zice. Se spune că platoul Finnmark e frumos. Să mă ia naiba dacă știu. Nu genul ăsta de chestie zice lumea despre locuri neospitaliere? Ca să lase impresia că ar fi mai așa, dintr-o bucată, sau ca să pretindă că dețin un soi de cunoaștere ori superioritate, cam ca atunci când se laudă că le place o muzică de neînțeles ori o literatură de necitit? Făcusem și eu asta. Și crezusem că ar trebui să compenseze măcar pentru unele dintre lipsurile mele. Sau era, pur și simplu, un fel de consolare pentru mâna de oameni care trebuiau să locuiască acolo: „E atât de frumos aici.“ Fiindcă, până la urmă, ce era așa de frumos la întinderea asta plată, pustie și monotonă? Era ca pe Marte. Un desert roșu. Imposibil de locuit și crud. Locul perfect în care să te ascunzi. Așa speram.

Ramurile unui pâlc de copaci de la marginea drumului ce se întindea în fața mea s-au mișcat. O clipă mai târziu, o siluetă a sărit peste șanț și-a aterizat pe drum. Mâna mi s-a dus automat către pistol, însă am oprit mișcarea: nu era unul dintre ei. Personajul ăsta arăta ca un joker ce sărise dintr-un pachet de cărți.

— Bună seara! a strigat.

A pășit spre mine cu un mers straniu, de parcă ar fi făcut tumbe, și avea niște picioare atât de crăcănate, că vedeam printre gambele lui cum drumul se întindea spre sat. Când s-a apropiat, am observat că pe cap nu purta o tichie de bufon, ci o căciuliță sami. Cu albastru, roșu și galben

— îi mai lipseau doar zurgălăii. În picioare avea niște cizme de piele albicioasă, iar hanoracul albastru, cărpăcit cu bandă adezivă neagră, avea câteva tăieturi prin care ieșea la iveală umplutura galbenă, arătând mai degrabă ca spuma izolațoare pentru construcții decât a puf de căptușeală.

— Iartă-mă că te întreb, a zis omul, dar cine ești dumneata?

Era cu cel puțin două capete mai scund ca mine. Avea față lată, cu un zâmbet larg pe ea și niște ochi cu o căutătură cam piezișă. Dacă puneai la un loc toate clișeele celor din Oslo în privința felului în care arătau băştinașii sămi, ziși și laponi, te trezeai cu tipul ăsta.

— Am venit cu autobuzul, am răspuns.

— Am văzut. Mattis îmi spune.

— Mattis, am repetat ca să căștig câteva secunde de gândire, în aşteptarea inevitabilei întrebări care urma.

— Dumneata cine ești, deci?

— Ulf, am zis, fiindcă mi se părea un nume la fel de bun ca oricare.

— Și ce faci prin Kåsund?

— În vizită, am zis, arătând cu bărbia spre pâlcul de case.

— Pe cine vizitezi?

Am ridicat din umeri.

— Pe nimeni în mod special.

— Ești de la Comisia Rurală sau vreun predictor, cumva?

Habar n-aveam cum arătau cei de la Comisia Rurală, așa că am călinat din cap și mi-am trecut mâna prin părul lung, de hipot. Poate că trebuia să mă tund. Să atrag mai puțină atenție.

— Mă ierți că te-ntreb, a zis iarăși omul, dar atunci cu ce te ocupi?

— Sunt vânător, am răspuns.

Poate din pricina că adusese vorba de Comisia Rurală. Și era în egală măsură adevăr și minciună.

— Așa? O să vânezi pe-aici, Ulf?

— Pare să fie un teren de vânătoare numai bun.

— Da, dar ai venit cu o săptămână mai devreme. Sezonul începe abia pe cincisprezece august.

— E vreun hotel pe-aici?

Localnicul sămi a zâmbit cu toată fața. Apoi a tușit și a scuipat o biluță cafenie; am sperat că-i vorba de tutun de mestecat ori de ceva de genul ăsta. Gogoloiu maroniu s-a lovit de pământ cu un plescăit sonor.

— Pensiune? am continuat.

A călinat din cap.

— Vreo cabană? Vreo cameră de închiriat?

Pe stâlpul telefonic din spatele lui, cineva lipise un afiș cu o trupă de muzică dance ce urma să cânte în Alta. Așadar, orașul nu putea fi prea departe. Poate că aș fi făcut mai bine să rămân în autobuz până ajungeam acolo.

— Și tu, Mattis? am zis, alungând un țânțar care se apucase să mă muște de frunte. N-ai cumva un pat pe care l-aș putea împrumuta pentru noaptea asta?

— Mi-am ars patul în sobă, prin mai. A fost o primăvară friguroasă.

— Canapea? Saltea?

— Saltea? a repetat, desfăcându-și brațele către platoul înțesat cu iarbă-neagră.

— Mersi, dar îmi plac acoperișurile și pereții. O să-ncerc să găsesc vreun staul gol. Noapte bună, am zis și-am apucat-o spre case.

— Singurul staul peste care-o să dai în Kåsund e ăla, a zis pe un ton amărât.

Respect pentru autor și traducător
M-am răsucit. Arăta spre clădirea din fața pâlcului de case.

— Biserica?

A dat din cap a încuviințare.

— E deschisă în toiul nopții?

Mattis a înclinat capul într-o parte.

— Știi de ce nu fură nimeni nimic prin Kåsund? Fiindcă, în afară de reni, nu merită să furi nimic pe-aici.

Cu un salt surprinzător de grațios, omulețul cel rotofei a trecut șanțul și-a pornit-o către vest printre tufelete de iarbă-neagră. Mă ghidam după soarele aflat la nord și după faptul că bisericile — din ce spunea bunicul — au turla spre vest indiferent în ce parte a lumii te-ai duce. Mi-am umbrit ochii cu palma și m-am uitat la terenul care se întindea înaintea omulețului. Unde naiba o pornește?

Să fi fost, poate, din pricina că soarele strălucea pe cer, deși era miezul nopții și nimic nu mișca, dar aveam senzația că satul era de-o stranie pustietate. Casele arătau de parcă ar fi fost construite în grabă, grosolan și fără dragoste. Nu din cauză că n-ar fi arătat solide, ci fiindcă lăsau impresia că ar fi adăposturi temporare mai degrabă decât cămine. Practice. Lespezi groase, care să reziste vântului și vremii friguroase. Câteva rable prin grădini care nu erau grădini, ci mai curând niște parcele îngrădite de iarbă-neagră și mesteceni. Cărucioare pentru copii, însă nicio jucărie. Doar câteva case aveau la greamuri perdele sau obloane. Fereștele celealte reflectau lumina soarelui, oprind eventualele priviri indiscrete, ca niște ochelari purtați de cineva care nu vrea să-și dezvăluie prea mult sufletul.

Biserica era într-adevăr deschisă, cu toate că ușa era umflată și nu se deschidea cu aceeași usurință ca în cazul

alor biserici în care intrasem. Naosul era destul de mic, mobilat sobru, însă frumos în simplitatea lui. Lumina soarelui de miez de noapte cădea peste vitralii și, deasupra altarului, Isus stătea răstignit pe obișnuita cruce în fața unui triptic cu Fecioara Maria în mijloc, mărginită de David și Goliat într-o parte și de pruncul Isus în cealaltă.

Am găsit ușa ce dădea către sacristia aflată într-o latură, în spatele altarului. Am căutat prin dulapuri și-am dat de veșminte bisericești, produse de curățat și găleți, însă nici pic de vin de împărtășanie, doar niște cutii cu prescuri purtând pe ele numele brutăriei Olsen. Mi-am aruncat în gură vreo patru sau cinci, dar era ca și cum aş fi mestecat sugativă; mi-au uscat atât de tare gura că până la urmă a trebuit să le scuipe pe un ziar de pe masă. Așa am aflat — dacă era numărul din chiar ziua aceea al cotidianului *Finnmark Dagblad* — că data era 8 august 1978 și că protestele împotriva exploatarii râului Alta sporeau; ziarul mai arăta și chipul consilierului local Arnulf Olsen, lângă un articol care spunea că Finnmark, singurul district norvegian care avea graniță comună cu Uniunea Sovietică, era un loc întru câțiva mai sigur, acum că spionul Gunvor Galtung Haavik murise, iar pe lângă asta afirma că, în sfârșit, vremea se făcuse mai bună decât la Oslo.

Podeaua de piatră a sacristiei era prea tare ca să dorm pe ea, iar băncile erau prea înguste, așa că am luat veșmintele cu mine în altar, le-am pus pe podea, mi-am atârnat sacoul pe împrejmuirea altarului și m-am întins pe jos, cu servietă de piele sub cap. Am simțit că ceva ud mă plesnește peste față. M-am șters cu mâna și mi-am privit buricele degetelor. Căpătaseră culoarea ruginii.

Am ridicat atunci ochii la bărbatul crucificat de deasupra. Mi-am dat apoi seama că apa picura prin acoperișul

umed și împrumutăse culoarea argilei sau a fierului. M-am răsucit, fiindcă nu voiam să mă las pe umărul beteag, și mi-am tras sutana peste cap ca să opresc lumina soarelui. Am închis ochii.

Gata. Nu mai gândi. Alungă totul din minte.

Închide totul în minte.

Am împins deoparte sutana și-am tras aer în piept, cu răsuflarea tăiată.

Rahat.

Am rămas aşa, holbându-mă la tavan. După înmormântare, când nu mai reușeam să adorm, începusem să iau Diazepam. Nu știu dacă devenisem dependent, însă îmi era greu să adorm fără. Singurul lucru care funcționa acum era o extenuare îndeajuns de pronunțată.

Mi-am tras iarăși sutana peste cap și am închis ochii. Șaptezeci de ore de când fugeam. O mie opt sute de kilometri. Vreo două ore de dormit prin trenuri și autobuze. Ar fi trebuit să fiu epuizat.

Și acum... gânduri pozitive.

Am încercat să mă gândesc la felul în care erau înainte lucrurile. Înainte de înainte. Nu mergea. Îmi umbla prin minte orice, numai asta nu. Bărbatul în alb. Izul de pește. Încărcătorul negru al unui pistol. Sticla spărgându-se, toamna. Mi-am alungat toate astea din minte și-am întins mâna, șoptindu-i numele.

Iar ea, în cele din urmă, a venit.

***

M-am trezit. Am rămas nemîșcat.

Mă înghiointise ceva. Cineva. Blând, nu ca să mă trezească, ci ca să se convingă că sub sutana aceea stătea ghemuit cineva.

M-am străduit să respir regulat. Poate că mai era o sansă, poate că nu și dăduse seama că eram treaz de-acum.

Mi-am strecut mâna către șold, amintindu-mi apoi că lăsasem pistolul în sacoul pe care-l atârnasem pe împrejmuirea altarului.

Foarte amatoricesc pentru un profesionist.